

ה"ת 33912/01/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 33912-01-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני המבקש
כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב
פלוני

.....

נגד המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה להשבת תפוס בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש)(נוסח חדש), תשכ"ט-1969 (להלן: "**פקודת סדר הדין הפלילי**").

1. המבקש נחקר כחשוד בתיק מח"ש מס' 279/20 (להלן: "**תיק החקירה**") בגין ביצוע מספר **עבירות איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **זיוף מסמך בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 418 לחוק העונשין; **הטרדה מינית**, לפי סעיפים 3א(5), 4 ו-5 לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1988; **השמדת ראיה**, לפי סעיף 245 לחוק העונשין; **פגיעה בפרטיות**, לפי סעיף 2(7), בצירוף סעיף 5, לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981; **מרמה והפרת אמונים**, לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

2. בתאריך 16.7.2020 ניתן למשיבה צו להחזיק בתפוסים השייכים למבקש במסגרת תיק החקירה. ביום 20.07.2020 נתפסו בידי המשיבה, בהתאם לצו שהחזיקה, התפוסים הבאים: טלפון סלולרי מסוג אייפון 5; נייר עם מספרי טלפון; מחשב נייד; טלפון סלולרי מסוג סמסונג; ארנק ושתי דרגות מפקח משטרה.

3. בתאריך 18.01.2021 הגישה המשיבה לבית המשפט בקשה להורות כי התפוסים יוחזקו על-ידה למשך שישה חודשים נוספים או עד תום ההליכים המשפטיים, וזאת בהתאם לסמכותו של בית המשפט לפי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי. לאור הבקשה והנימוקים שהוצגו בפניי הוריתי על הארכת תוקף החזקת התפוסים למשך 45 ימים נוספים.

4. ביום 19.01.2021 הגיש בא כוח המבקש בקשתו נשוא הדיון ולפיה ביקש להורות על ביטול החלטת בית משפט המורה על הארכת החזקת התפוסים על ידי המשיבה.

5. בתאריך 1.12.2020 הודיעה המשיבה כי היא שוקלת להעמידו לדין בכפוף לשימוע.

6. במעמד הדיון שנערך בפניי בתאריך 31.01.2021 טען ב"כ המבקש כי אין למשיבה זכות להחזיק בטלפון ובמחשב שנתפסו, וזאת נוכח האמור בסעיף 32(ב1) הקובע שעל המשיבה לפנות כל 30 ימים לבית המשפט בבקשה לצוות על הארכת תוקף ההחזקה בתפוס שהיא מחשב. בעניין זה הפנה לפסיקות בתי המשפט השונים בהם נדונו טענות דומות לפי סעיף 32(ב1).

בכל הקשור לדרישת המשיבה, שהמבקש יחתום על "כלל הראיה הטובה" טרם החזרת הפלאפון הסלולרי המוחזק לרשותו, טען, כי המשיב לא נכח בעת הורדת התוכן מהמכשיר על כן אינו יכול לחתום על בקשה זו. עוד טען, כי לפי הפסיקה יש לשאול, בעניין זה, שתי שאלות מרכזיות שהן האם ניתן להתנות את שחרור התפוסים לחלופת תפיסה, והאם מתקיים התנאי של המשך החזקתו של החפץ על ידי המשטרה.

7. ב"כ המשיבה טענה, כי בעת תפיסת המחשב אמרו הן המבקש והן אשתו שהמחשב אינו בשימוש, כך שלא ברורה הבהילות שבבקשה להחזירו למבקש. עוד נטען, כי המשיבה העבירה לידי המבקש מכתב המיידע אותו על הכוונה להגיש כנגדו כתב אישום. באשר להחזרת המחשב לידי המבקש נטען, כי מדובר בעבירה חמורה אשר בוצעה במחשב התפוס. לפי ב"כ המשיבה המחשב מכיל חומר ראיתי הפוגע בצנעת הפרט של המתלוננת, ועל כן לא ניתן להחזירו לידי המבקש. ב"כ המשיבה הפנתה לפסיקה דומה בה נדחתה בקשה להחזרת תפוסים. לסיום ציינה, כי התפוסים צריכים להישאר בידי המשיבה למשך 6 חודשים נוספים משום שבכוונתה להגישם כראיה לבית משפט או לחילופין לחלטם.

דיון והכרעה-

8. עסקינן בבקשה להורות על החזרת תפוסים השייכים למבקש ומצויים בידי המשיבה. ניתוח הטענות מעלה כי עיקר הבקשה נוגע להחזרת פלאפון ומחשב אישי. טרם דיון בבקשה יצוין, כי אנו מצויים כעת בשלב שבו למשיבה זכות חוקית להמשיך ולהחזיק בתפוסים למשך 45 ימים מיום 18.01.2021, זאת נוכח החלטתי בעניין. אוסיף, כי מיום שהחלטתי להאריך את משך התקופה, כאמור, חלה התפתחות בעניין בשל הודעת המשיבה כי בכוונתה להגיש כנגד המבקש כתב אישום בכפוף לשימוע.

9. המסגרת הנורמטיבית לדיון מצויה בסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי, שעניינה שחרור חפצים תפוסים:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו."

9. לפי הפסיקה הרלוונטית בעניין ישנן שלוש תכליות לתפיסת חפץ: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט.

בעניינינו רלוונטיות שתי התכליות האחרונות - תפיסה למטרת חילוט ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית משפט.

10. מקור הסמכות לתפוס חפצים לצורך חילוטם מצוי בסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי הקובע כי:

(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

תכלית החילוט בסעיף זה משקפת את גישת המחוקק שפגיעה בזכות הקניין לגבי חפץ שהוכתם בעבירה ראוי בנסיבות מסוימות. גישה זו מתייחסת לחפצים ששימשו לביצוע העבירה, או היוו אמצעים לביצועה או שניתנו כשכר עבירה (בבש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.3.2006) (להלן: "עניין לרגו").

11. באשר לתכלית הראייתית - תפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה במשפט - נקבע כי יש לבחון האם קיימת הסתברות לקיום משפט ומה מידת הנחיצות בחפץ כראייה במשפט (ראו: שם).

12. עוד נקבע בעניין לרגו, כי גם בקיומם של מקורות סמכות להחזקת חפץ, יש לשקול האם ניתן להחזיר את החפץ תוך יצירת איזון בין תכלית התפיסה, מחד, וזכות הקניין, מנגד, כמובא להלן:

"נדרשת, אפוא, בחינה שלה שתי פנים: האם המשך החזקת התפוס בידי המשטרה משרת תכלית המשתלבת עם מקור סמכות לתפיסה; אם שאלה זו תיענה בחיוב, האם ניתן לשחרר את החפץ באופן ובתנאים ששינו במשולב ובאורח מידתי ומאוזן את תכלית התפיסה, מחד, ואת מימוש זכות הקניין של הפרט מנגד [...] עקרונות הדין בדבר תפיסת חפצים בידי המשטרה מחייבים החלת אמות מידה חוקתיות ביישומם. פירוש הדבר, כי חייב להימצא מקור סמכות לעצם תפיסת חפץ בידי המשטרה. מקור כזה עשוי להישען על טעם מניעתית; על צפי בדבר חילוטו בתום המשפט; או על הצורך בו כראייה במשפט. קיומו של מקור סמכות לתפיסת החפץ מלכתחילה אינו מצדיק בהכרח את המשך החזקתו לאורך זמן, ויש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בחלוף זמן ואם כן, האם קיימת "חלופת תפיסה" נאותה, העשויה להגשים בעת ובעונה אחת את תכלית התפיסה בלא פגיעה בלתי מידתית בבעל הקניין. מקום בו ניתן למצוא נוסחת איזון נאותה כאמור, ראוי להחילה, תוך שחרור התפוס אגב קביעת תנאים מידתיים הולמים להגשמת תכלית משולבת של הגנה על האינטרס הציבורי ושמירה על זכויות הפרט".

13. מכאן לעניינינו - במהלך הדיון שנערך בפני הסכימה המשיבה להחזרת הפלאפון לרשות המבקש, אך תוך הצבת תנאי שיחתום על הסכמה בדבר וויתור על טענת כלל הראייה הטובה. בכל הקשור לבקשה להחזרת מחשבו האישי של המבקש הביעה המשיבה התנגדות בשל הטענה כי המחשב מכיל חומר

הפוגע בצנעת הפרט של המתלוננת, וכי ברצונה להציגו כראיה במשפט ובהמשך לחלוטו.

14. בכל הקשור למכשיר הפלאפון אומר, כי בקשת המשיבה לחתימת המבקש על הסכמה לויתור על טענת כלל הראיה הטובה מתיישבת היטב עם הוראת הדין והפסיקה הקובעות כי מדובר בתנאי מאזן ונכון המגשים את תכלית התפיסה אל מול פגיעה בזכות קניינית של המבקש (ראו: רע"פ 5440/16 **מדינת ישראל נ' עמר** (פורסם בנבו, 14.8.2016)).

במקרים דומים נוספים, מקום שלא התקבלה הסכמה על ויתור טענת כלל הראיה הטובה, דחו בתי המשפט את הבקשה להחזרת חפץ וקבעו כי המשך תפיסתו מוצדק (ראו: בש"פ 6951/13 **משה הלוי נגד משטרת ישראל** (פורסם בנבו, 10.12.13)).

באשר לכך אומר, כי כתב האישום המסתמן, בכפוף לשימוע, נגד המבקש מכיל מספר עבירות חמורות ביניהן השמדת ראיה, עבירה לפי סעיף 245 לחוק העונשין. לאור כך, דרישת המשיבה לחתימה על ויתור על טענת כלל הראיה הטובה מובנת ומתבקשת. לפיכך, אני מקבלת את טענת המשיבה בעניין ומורה שהפלאפון יוחזר למבקש בכפוף להסכמה לויתור על טענת כלל הראיה הטובה ביותר.

15. בנוגע לבקשה להחזרת מחשבו האישי של המבקש, הרי שבעניין זה התנגדות המשיבה נובעת מכך שהוא מכיל חומר רגיש הפוגע בצנעת הפרט של המתלוננת. בנוסף, לפי הנטען, מחשבו האישי של המבקש שימש לצורך ביצוע העבירות ומכאן דרישת המשיבה להציגו כראיה במשפט. בנוסף, נטען בפניי ע"י ב"כ המשיבה כי בהמשך יתבקש בית המשפט להורות על חילוטו. בהתאם לעניין לרגו, שם נקבע כי בשאלת החזרתו של חפץ לגביו נטען כי ישנה כוונה לעשות בו שימוש כראיה במשפט, יש לבחון האם קיימת הסתברות לקיום משפט ומה מידת הנחיצות בחפץ כראיה במשפט. כאמור בכוונת המשיבה להגיש כתב אישום, בכפוף לשימוע, נגד המבקש כך שישנה סבירות גבוהה להגשת כתב אישום. בנוסף, העובדה שהמחשב שימש לביצוע העבירות, יחד עם אמירת ב"כ המשיבה בבית המשפט כי מצוי בו חומר הפוגע בצנעת הפרט של המתלוננת, מובילים אותי למסקנה שאין להשיב את המחשב לידי המבקש. למותר לציין, כי ב"כ המשיבה טענה בבית המשפט שהן המבקש והן אשתו אמרו שהמחשב אינו בשימוש יותר, טענה שלא נסתרה על-ידי ב"כ המבקש בדיון, כך שבשאלת האיזון בין השגת תכלית התפיסה לפגיעה פחותה במבקש גובר המשקל שיש ליתן להשגת תכלית התפיסה.

16. בשולי הדברים אומר, כי המבקש טען בדבר אי חוקיות החזקת התפוס. לטענתו, על הסוגיה חל סעיף 32 (ב1) לפקודת סדר הדין הפלילי ולפיו על המשיבה היה לפנות לבית המשפט, כל 30 ימים, לצורך בקשת הארכה. טענה זו יש לדחות מהטעם שהסעיף דן אינו רלוונטי לעניינינו, כפי שיפורט בקצרה להלן. סעיף 32 (ב1) לפקודת סדר הדין הפלילי מגדיר כי:

"(ב1) נתפס מחשב שאינו בשימוש של מוסד כהגדרתו בסעיף קטן (ב) וניתן להפרידו מדבר המגלם חומר מחשב, והמחשב אינו דרוש לצורך חילוטו או הגשתו כראיה לבית המשפט, תחזיר המשטרה את המחשב לאדם שממנו נלקח בתוך 30 ימים מיום תפיסתו.."

אם כן, התנאים לחסות תחת סעיף זה הינם - חומר מחשב שניתן להפרדה; החומר אינו דרוש לצורך חילוטו או הגשתו כראיה לבית משפט. אף אחד מהתנאים הללו אינו מתקיים בענייננו. לגבי שני האחרונים כבר נטען כי המחשב דרוש לצורך הגשתו כראיה לבית משפט, כמו כן התבקש חילוטו. באשר להפרדת חומר המחשב, הרי שהמשיבה טענה שהמחשב מכיל חומר הפוגע בצנעת הפרט של המתלוננת, כך שהעתקת החומר לבדה אינה משיגה את תכלית התפיסה (ראו: ע"ח (נצרת) 72800-11-20 דאמוני נגד מדינת ישראל (לא פורסם)).

לפיכך אני קובעת כי:

- הפלאפון המוחזק בידי המשיבה יוחזר לידי המבקש בכפוף לחתימה על כתב הסכמה לוותר על טענת כלל הראיה הטובה ביותר.

- מחשבו האישי של המבקש יוחזק בידי המשיבה למשך 45 ימים נוספים מהיום.

המזכירות תמציא עותק מהחלטתי לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשפ"א, 11 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.